

Arrest

nr. 348 954 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 juni 2025 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2025 met referthenummer 130269.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 mei 2023 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum type D (geldig van 30 april 2023 tot en met 29 april 2024).

Op 21 juni 2023 wordt een zogenaamde bijlage 15 afgeleverd.

Op 30 juni 2023 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 27 februari 2024 wordt een verzoekschrift neergelegd bij de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent met het oog op het bekomen van een echtscheiding met voorlopige maatregelen tussen verzoekende partij en haar echtgenote.

Met het schrijven van 16 mei 2024 vraagt verzoekende partij bijkomende inlichtingen over de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

1.2 Op 21 november 2024 besluit verwerende partij tot de intrekking van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Verzoekende partij tekent tegen deze beslissing hoger beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 327 061 van 21 mei 2025 wordt deze beslissing vernietigd.

1.3 Op 23 juni 2025 besluit verwerende partij opnieuw tot de intrekking van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 13, §4, eerste lid, 3).

Betrokkene werd op 12/05/2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en ontving op 30/06/2023 een A-kaart op basis van zijn visum D (B28), in het kader van gezinshereniging volgens art. 10bis met zijn echtgenote mevrouw [K. A.] (RR.[...], hierna de referentiepersoon). Zijn visum is toegekend op basis van gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 08/03/2024 heeft de referentiepersoon onze diensten aangeschreven dat er een echtscheidingsprocedure is opgestart en dat de betrokkene sinds 10/01/2024 niet meer samenleeft met haar en de kinderen. Ze voegde hierbij ook het verzoekschrift (dd. 27/02/2024) tot echtscheiding toe, neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, familierechtbank. Ook volgens het Rijksregister is er sinds 14/03/2024 ook geen sprake van effectieve samenwoning meer.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 13 §4 worden beëindigd.

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van zijn bijlage 15. De afgifte van de bijlage 15 dateert immers van 12/05/2023, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Onze dienst startte op 16/05/2024 een onderzoek wegens ontbrekende samenwoning. Immers: de wetgeving (waarnaar verwezen in art. 10bis §2) stipuleert: “Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4”, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot of vreemdeling waarmee een huwelijk/geregistreerd partnerschap gesloten werd ...die met hem komt samenleven ...”. Op basis van bovenstaande gegevens in het dossier en het Rijksregister startte onze dienst inzake deze ontbrekende samenwoning op 16/05/2024 een onderzoek op.

In deze instructie informeerden wij betrokkene dat wij, op basis van de ontbrekende samenwoning, overwogen om de verblijfsmachtiging in te trekken. Verder bevatte deze instructie ook nog de volgende informatie:

“Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst” staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Dit werd op 03/06/2024 betekend door betrokkene

Op 18/06/2024 ontvangt onze dienst de volgende stukken:

-arbeidsovereenkomst voor bedienden dd.23/10/2023 op naam van betrokkene

- attest van geen OCMW steun dd.07/06/2024 op naam van betrokkene
- verwijzingsbrief stavingingstukken van de advocaat dd.12/06/2024 samen met tijdslijn en inventaris der stukken op naam van betrokkene
- mail van de betrokkene dd.04/04/2024 naar Crombeen Basisschool voor zijn aanwezigheid te bevestigen op 04/03/2024 en 27/03/2024
- attest van Crombeen Basisschool dd.15/04/2024, bevestiging aanwezigheid op 04/03/2024 tijdens de opening boekenmaand en op 27/03/2024 evaluatiebespreking van Georgii
- attest LM dd. 07/06/2024 met daarop de info dat betrokkene aangesloten is bij de mutualiteit
- deelcertificaat NT2 dd. 22/01/2024 op naam van betrokkene omtrent zijn Nederlandse lessen
- 8 ongedateerde foto's met betrokkene en de twee kinderen
- uittreksel uit het geboorteregister dd. 30/09/2022 samen met apostille en vertaling i.v.m. de geboorte van de kinderen [T. K.] en [T. G.] beiden in Moskou, Rusland
- huurovereenkomst dd. 20/01/2024 op naam van betrokkene op zijn vorig adres
- huwelijksakte dd.25/11/2022 samen met apostille en vertaling en een attest van Stad Gent dd.26/02/2024, waarop reden en rechtsgrond van echtscheiding op vermeld is
- inschrijvingsformulier CVO dd. 22/01/2024 en 24/02/2024 op naam van betrokkene omtrent zijn Nederlandse lessen samen met betalingsbewijs
- loonfiches van de periode november 2023 t.e.m. december 2023 en van januari 2024 t.e.m. mei 2024 op naam van betrokkene
- attest minnelijk verzoek dd. 24.04.2024 tot toepassing van art.747§1 GER. W.
- rekeninguittreksel betaling huur op het nieuw adres betrokkene voor de periode februari 2024 t.e.m. juni 2024
- proces-verbaal van de terechtzitting over de echtscheiding dd.24/04/2024
- registratiebewijs huurcontract dd.24/01/2024 nieuw adres op naam van de betrokken
- attest van CBER BANK dd.06/06/2024, overzicht bedragen overgemaakt door de betrokkene aan mevr. [...] voor de periode januari 2023 t.e.m. december 2023 en van de periode februari 2024 t.e.m. mei 2024
- Rekeninguittreksels KBC bank, waarop te zien is dat de betrokkene op de volgende data: 28/03/2024, 03/04/2024, 03/05/2024, 24/05/2024 en 03/06/2024, telkens een bedrag van 150,00 euro overgeschreven heeft naar mevrouw [A. K.]
- strafregister dd.12/04/2024 samen met apostille en vertaling op naam van de betrokkene
- tewerkstellingsattest van NV Smappee dd. 13/06/2024 op naam van de betrokkene
- volledig uittreksel uit het Rijksregister dd. 05/04/2024 op naam van de betrokkene
- uittreksel uit het strafregister 25/03/2024 op naam van de betrokkene
- rekeninguittreksels KBC, betaling woonstverzekering op volgende data: 29/01/2024, 01/03/2024, 02/04/2024, 02/05/2024 en 03/06/2024
- ziektekostenverzekeringscontract AG dd.07.06.2024 voor betrokkene, [K. A.] en de kinderen
- verzoekschrift tot echtscheiding en het bepalen van voorlopige maatregelen betreffende de partijen en kind(eren) dd.27/02/2024
- tussenvonnis zoals in kortgeding van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 30/10/2024

Op 10/12/2024 ontving onze dienst een laatste aanvullende stuk:
 -betekening vonnis echtscheiding dd. 06/11/2024

Tot op heden hebben wij in het kader van dit lopend onderzoek geen andere documenten ontvangen.

De referentiepersoon schrijft in haar e-mail van 08/03/2024 over de ontbrekende samenwoning sinds 10/01/2024. Volgens het Rijksregister woont de betrokkene sinds 14/03/2024 op een nieuw adres. De stukken van het huurcontract voor het gezamenlijke adres, het registratiebewijs van het huurcontract voor zijn nieuwe adres nadat de samenwoning was beëindigd, en het verzoekschrift tot scheiding, dat zowel de referentiepersoon als de betrokkene hebben voorgelegd, bevestigen dat er stappen zijn ondernomen om de verwantschap te beëindigen via de scheidingsprocedure. De advocaat van de betrokkene bevestigt dit in haar toelichting, waarin zij een tijdslijn geeft. Hieruit blijkt dat er op 09/01/2024 een relatiebreuk heeft plaatsgevonden en dat de referentiepersoon en de betrokkene sindsdien apart wonen. De scheiding is in uitvoering volgens de voorgelegde attesten die hierboven zijn opgesomd. Onze dienst concludeert bijgevolg dat er ontegensprekelijk geen effectieve samenwoning of gezinsleven meer is tussen de betrokkene en de referentiepersoon, en dat beide partijen de verwantschap gezamenlijk wensen te beëindigen.

Betrokkene heeft een aantal ongedateerde foto's voorgelegd van hem samen met de kinderen, evenals een attest van zijn aanwezigheid op school op twee momenten in het schooljaar. Wij twijfelen er echter niet aan dat betrokkene en de kinderen, voorafgaand aan de beëindigde samenwoning, een duurzame relatie hadden of kunnen hebben gehad. Desondanks kunnen wij deze foto's en het attest niet in aanmerking nemen om betrokkene verder te machtigen onder gezinshereniging op basis van artikel 10bis, nu de samenwoning met de referentiepersoon is beëindigd. Immers, de verblijfsmachtiging van betrokkene werd afgeleverd i.f.v. mevrouw [K.], zij is de referentiepersoon.

Volgens het arrest van 27/05/2025 werd er een onzorgvuldige besluitvorming gevormd doordat het vonnis van 30/10/2024 niet was toegelicht. Naar aanleiding van het arrest dd. 27/05/2025 wordt het vonnis van 30/10/2024, waarin de wekelijkse regeling voor betrokkene's minderjarige kinderen is vastgesteld, nader onderzocht.

Op 24/04/2024 werd een voorlopig vonnis uitgesproken met betrekking tot de scheiding en de voorlopige maatregelen voor de kinderen. Volgens dit vonnis mag de betrokkene wekelijks op woensdag het oudste kind, [G.] van school ophalen en naar de turnles brengen. Daarnaast zal er op zondag van de oneven weken contact zijn tussen de betrokkene en beide kinderen. Op 30/10/2024 volgde een nieuw tussenvonnis over de voorlopige maatregelen. Op die datum werd ook de echtscheiding uitgesproken. In dit vonnis werd bepaald dat beide ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen. De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 13 mei 2025. De vonnis van 30/10/2024 legt volgende verblijfsregeling voor de kinderen op: De verdere behandeling van de maatregelen met betrekking tot de kinderen werd uitgesteld naar de zitting van 13/05/2025. De verblijfsregeling voor de kinderen, zoals vastgelegd in het vonnis van 30/10/2024, luidt als volgt:

“- op donderdag na school om 15u40 tot 19 uur (waarbij de moeder [Ks.] brengt naar de school van [G.] en de vader beide kinderen aldaar ophaalt) en op zaterdag van 8u30 tot 17u30, waarbij de vader instaat voor het ophalen en brengen van de kinderen.

-Vanaf 1 januari 2025 in de onpare weken van vrijdag na school/crèche tot zaterdagavond om 17u30, waarbij de vader instaat voor het ophalen en brengen van de kinderen. In de pare weken blijven de contacten zoals onder het eerste gedachtestreepje verder gelden.”

Hoewel de kinderen officieel bij de moeder (de referentiepersoon) verblijven, zijn er duidelijke afspraken over ouderlijk gezag. Het gezamenlijk ouderlijk gezag impliceert dat beide ouders inspraak hebben in belangrijke beslissingen, maar leidt niet tot gelijke verblijfsrechten. Ook kunnen hieruit geen exclusieve verblijfsrechten worden afgeleid. Betrokkene heeft niet voldoende onderbouwd noch aannemelijk gemaakt dat het 'hoger belang van het kind' in gevaar zou komen door de beslissing om zijn verblijfsmachtiging te beëindigen. Bijgevolg biedt dit betrokkene geen aanvullende grond voor verblijfsmachtiging op basis hiervan. Ook het voorleggen van de geboorteaktes met apostilles en vertalingen van de kinderen verandert niets aan onze beslissing. De verwantschap met deze kinderen wordt namelijk niet betwist; onze beslissing betreft de beëindiging van de verblijfsmachtiging van betrokkene, gezien de beëindigde samenwoning en de uitgesproken echtscheiding met de referentiepersoon. Gezamenlijk ouderlijk gezag impliceert immers niet automatisch de noodzaak van fysieke nabijheid, temeer daar de andere ouder – de referentiepersoon – in staat wordt geacht in te staan voor de dagelijkse zorg van het kind gedurende de periode waarin betrokkene haar verblijfsstatus in het buitenland opnieuw tracht te regulariseren.

Overeenkomstig op basis van artikel 13§4, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1°, tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Betrokkene werd daartoe eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 16/05/2024.

Betrokkene heeft verschillende documenten overgelegd met betrekking tot zijn Nederlandse lessen. Hieruit blijkt dat hij verschillende cursussen heeft gevolgd en zijn (online gevolgde privélessen bij mevr. [A.]) met succes heeft afgerond. Wij ontkennen niet dat betrokkene de Nederlandse lessen heeft gevolgd. Dit zijn echter louter bewijzen van integratie die van elke vreemdeling die zich in het Rijk wil vestigen, mogen worden verwacht. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte!) inspanning die van een vreemdeling mag worden verwacht die zich in België wil vestigen, en zijn daarom geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België. De voorgelegde arbeidsovereenkomst, het tewerkstellingsattest en de loonfiches op zijn naam tonen aan dat hij als loontrekkende werkt en dat hij van november 2023 tot en met december 2023, en van januari 2024 tot en met mei 2024, loon heeft ontvangen. Hoewel economische activiteit en de wens tot werken positieve elementen zijn, acht onze dienst deze stukken niet van dien aard dat het een beëindiging in de weg kan staan. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf wil aanvragen op basis van zijn activiteit als loontrekkende, staat het hem vrij om de daarvoor in de wet vastgestelde procedure te volgen. Ook het blanco uittreksel van het strafregister doet geen afbreuk aan onze vaststelling. Hetzelfde geldt voor de huurovereenkomst, de aansluiting bij de mutualiteit, het attest van geen OCMW-steun, de betaling van de woonverzekering en het uittreksel uit het Rijksregister. Dit bevestigt slechts dat er een huurovereenkomst en geregistreerd huurcontract zijn afgesloten, dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dat hij is aangesloten bij de mutualiteit, niet ten laste is van de Belgische overheid, een woonverzekering heeft afgesloten en de betalingen daarvan heeft uitgevoerd, en dat zijn historiek in het Rijksregister is opgenomen. Dit vormt echter geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België, noch kan dit betrokkene verder machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging.

Wat betreft de band met de referentiepersoon: dit werd hoger in deze beslissing reeds toegelicht. Wat betreft de minderjarige kinderen betreft stellen wij vast dat betrokkene en de referentiepersoon 2 gemeenschappelijke kinderen hebben, nl. [T. G.] (°2018) en [T. Ks.] (°2022). Zij wonen wel nog samen met hun moeder. Echter, het feit dat de kinderen nog samenwonen met hun moeder, kan betrokkene –zoals hierboven reeds aangehaald- niet verder machtigen tot verblijf. Het feit dat de referentiepersoon en kinderen momenteel nog steeds over een beperkt verblijfsrecht beschikken, geeft betrokkene eveneens niet automatisch recht op verblijf op basis van gezinshereniging. De verblijfsmachtigingen van de referentiepersoon en kinderen komen met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang.

Betrokkene legt geen documenten voor waaruit blijkt dat er sprake is van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één of meerdere van zijn familieleden. Het feit dat betrokkene een gezinsband onderhoudt met zijn kinderen wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt jegens deze kinderen op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Hoewel onze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, concluderen wij dat betrokkene klaarblijkelijk geen uitzonderlijke banden heeft die een beëindiging van zijn machtiging tot verblijf o.b.v. artikel 10bis in de weg staan. Immers, de raadsman maakt nergens concreet hoe een beslissing tot beëindiging van het verblijf het hoger belang van de kinderen zou schaden. Uit het vonnis van 30/10/2024 kan blijken dat betrokkene niet de voornaamste zorgdrager is, noch dat de kinderen (laat staan betrokkene) gedwongen zouden worden het grondgebied te verlaten. Het ouderlijk gezag wordt immers gedeeld, nergens lijkt betrokkene de primaire zorgdrager. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om, indien betrokkene alsnog het land zou verlaten, de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) tijdelijk alleen te dragen. Van een mogelijke schending van/ mogelijke verbreking van de banden jegens de kinderen blijkt aldus geen sprake, noch zouden wij –bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren- het hoger belang van de gemeenschappelijke kinderen schaden met onze beslissing.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid onmisbaar is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en de kinderen verder in België verblijven en betrokkene eventueel voor een korte periode een andere verblijfsplaats zou kiezen. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan. Onze dienst sluit zich aan bij de tussenvonnissen van 24/04 en 30/10/2024, waarin wordt vastgesteld dat de kinderen het recht hebben om de band met betrokkene verder uit te bouwen, evenals bij de de wekelijkse verblijfsregeling zoals bepaald in het laatste tussentijdse vonnis van 30/10/2024. Dit betekent echter niet dat betrokkene recht heeft op verlenging van zijn verblijfsmachtiging, aangezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf onder gezinshereniging (art. 10bis). Indien d verblijfsmachtiging wordt beëindigd, dient betrokkene zijn verblijf opnieuw in overeenstemming te brengen met de wettelijke voorschriften, hetzij door een reguliere aanvraag vanuit het buitenland, hetzij – indien toepasselijk – door een procedure te volgen binnen België volgens de vastgelegde regels. De verplichtingen die voortvloeien uit het gedeelde gezag kunnen op afstand worden ingevuld, mede gezien de beschikbaarheid van moderne communicatiemiddelen en de mogelijkheid tot een bezoeksregeling. Betrokkene kan contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van de kinderen aan hem in het buitenland, mits alle betrokken partijen zich schriftelijk hiermee akkoord verklaren (zoals vermeld in het tussenvonnis). Onze dienst acht het bovendien mogelijk dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt (in casu van het jongste kind kan dit onder toezicht en met behulp van de moeder) om contact te onderhouden met de kinderen, via de referentiepersoon om hen daarin te ondersteunen en te begeleiden. Indien betrokkene en referentiepersoon voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan de band van betrokkene jegens deze gemeenschappelijke kinderen. Dit betekent dat betrokkene niet noodzakelijk fysiek in België hoeft te verblijven om zijn rol als ouder te vervullen en dat de beëindiging van zijn verblijfsmachtiging geen disproportionele schending van zijn rechten, noch van die van de kinderen. In de zaak Nunez t. Noorwegen (2011) oordeelde het Hof dat het hoger belang van het kind niet exclusief mag worden geïnterpreteerd als een verplichting om een ouder verblijfsrecht te verlenen, zeker niet als er andere zorgfiguren beschikbaar zijn en er alternatieve communicatiemogelijkheden bestaan. Er zijn geen argumenten aangevoerd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Onze dienst beweert niet dat betrokkene geen band kan of mag hebben met zijn kinderen. Betrokkene heeft ons echter geen doorslaggevende informatie hierover verstrekt, waardoor wij concluderen dat de aard en de hechtheid van zijn gezinsband met zijn familieleden niet zodanig is dat dit hem verder zou kunnen machtigen tot verblijf. De betrokkene verblijft als alleenstaande op zijn huidige adres en beroept zich daarnaast niet op banden met andere familieleden. Betrokkene heeft niet aannemelijk gemaakt in welke mate het 'hoger belang van het kind' zou worden geschaad door onze beslissing om zijn verblijfsvergunning te

beëindigen. Het feit dat hij op verschillende data verschillende bedragen in het kader van onderhoudsgeld heeft overgeschreven naar de referentiepersoon, zelfs indien dit in het kader was van het onderhoud van de kinderen, biedt eveneens geen grond voor een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging art.10bis i.f.v. met de referentiepersoon.

Zoals hierboven vermeld, is in de meest recente omgangsregeling van 30/10/2024 vastgelegd dat zowel betrokkene als de referentiepersoon gezamenlijk het ouderlijk gezag over hun kinderen uitoefenen. Dit houdt in dat zowel betrokkene als de referentiepersoon het gezag over de kinderen hebben en de wettelijke, affectieve en financiële last van deze kinderen door deze twee ouders worden gedeeld zoals bepaald in de omgangsregeling in het vonnis van 30/10/2024. Hoewel betrokkene als de referentiepersoon het ouderlijk gezag over de kinderen uitoefenen en gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de wettelijke, affectieve en financiële zorg, impliceert dit niet automatisch een verblijfsrecht voor betrokkene. Het hoger belang van het kind is een essentiële overweging bij het nemen van beslissingen waarbij het gezinsleven wordt geraakt. Echter betekent dit niet dat het verblijfsrecht van betrokkene automatisch gewaarborgd is. Het gedeelde ouderlijk gezag betekent niet dat fysieke aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is, noch dat betrokkene wordt vrijgesteld van de verplichting om zijn verblijfsmachtiging te regulariseren conform de geldende procedures.

Er werden stukken voorgelegd aangaande de scholing van het oudste kind [G.]. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014), laat staan aan de ouder. Onze dienst argumenteert niet dat betrokkene niet betrokken is bij de scholing van [G.], wel dat de voorgelegde stukken van de leerkracht van [G.] onze beslissing niet in de weg kan staan. De scholing van dit kind komt met onze beslissing eveneens niet in het gedrang.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets ter staving daarvan voorgelegd. Gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet ondenkbaar dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Betrokkene werd immers pas medio 2023 in het bezit gesteld van de bijlage 15 en zijn eerste A-kaart. Betrokkene is intussen +- 40 jaar oud en leefde het grootste deel van zijn leven (+-38 jaar!) in zijn land van herkomst, nl. Rusland. Uit niets blijkt dat hij de taal niet meer machtig zou zijn, noch dat hij geen aansluiting meer zou kunnen vinden in zijn land van herkomst. Het lijkt onze dienst erg onwaarschijnlijk dat hij, gezien de lange levensloop in het land van herkomst, daar totaal geen familie, vrienden en/of kennissen meer zou hebben. Ook medische elementen worden niet voorgelegd. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliet te doen."

1.4 Op 18 juli 2025 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij waarin zij de behandeling van het dossier vordert middels de louter schriftelijke procedure.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 11 augustus 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.6 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij meent te kunnen besluiten tot de schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 13 §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de motiveringsplicht.

Dit enig middel wordt als volgt uiteén gezet:

“2. Middelen tot nietigverklaring

2.1. Eerste middel : schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 13, §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en van de motiveringsplicht.

2.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 juni 2025 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn huwelijk met zijn echtgenote.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met zijn echtgenote onderhoudt.

Meer bepaald zou verzoeker sedert 14 maart 2024 niet meer als samenwonend met zijn echtgenote ingeschreven staan in het rijksregister.

Verzoeker zou nog geen 5 jaar in België verblijven, zodat zijn verblijf niet als onoverkomelijk lang kan worden beschouwd waardoor verzoeker geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Dat verzoeker minderjarige kinderen in België zou hebben, waarover hij het gezamenlijk ouderlijk gezag heeft, doch hieruit geen verblijfsrechten zouden kunnen vloeien. Gezamenlijk gezag zou immers niet noodzakelijke de noodzaak van fysieke nabijheid impliceren, temeer daar de andere ouder de zorg voor de kinderen op zich zou kunnen nemen.

Verzoeker zou het bovendien niet aannemelijk hebben gemaakt dat het hoger belang van zijn kinderen in gevaar zou komen door de beslissing om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Er zou immers geen sprake zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheid met één of meerdere van zijn familieleden en verzoeker zou wel een wekelijks omgangsrecht hebben met zijn kinderen, doch zou niet de

voornaamste zorgdrager zijn. Nergens zou uit blijken dan de moeder van de kinderen deze niet verdere kan opvoeden indien verzoeker het land dient te verlaten.

Dankzij moderne communicatiemiddelen zou verzoeker niet fysiek in België hoeven verblijven om zijn rol als ouder te vervullen.

Tenslotte zou verzoeker Nederlandse lessen hebben gevolgd, doch dit zou van elke vreemdeling die zich wenst te integreren, mogen worden verwacht. Het feit dat verzoeker werkt, zou positief zijn, doch niet voldoende om een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht in de weg te staan.

2.2.

Conform art. 13, §4 Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde een einde gesteld worden aan het verblijf van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich in casu perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, Nederlandse lessen heeft gevolgd en nog steeds volgt, al lange tijd in België aan het werk is, een blanco strafregister heeft en bovendien in België minderjarige schoolgaande kinderen heeft (met wiens opvoeding hij heel sterk betrokken is en met wie hij een wekelijks omgangsrecht heeft) zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden, temeer daar verzoeker het gezamenlijk ouderlijk gezag over zijn kinderen uitoefent en een verblijfsregeling met zijn kinderen heeft.

Dat de argumentatie van verweerder dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen zijn ouderlijk gezag kan vervullen en verzoeker hiervoor niet fysiek in België aanwezig hoeft te zijn – terwijl de familierechtbank uitdrukkelijk een omgangsrecht aan verzoeker in België heeft toegekend – is geenszins een afdoende argumentatie om aan te tonen waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk is, aangezien verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker werkt, spreekt Nederlands en zorgt wekelijks voor zijn minderjarige kinderen met wie hij een zeer hechte relatie heeft. Door de familierechtbank werd bovendien bepaald dat verzoeker het ouderlijk gezag heeft over zijn kinderen en hij wekelijks een omgangsrecht heeft.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, gelet op het belang van zijn kinderen, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid, welke voortvloeit uit artikel 13, §4 Vw. dit voorziet.

Temeer verweerder meerdere malen in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker zich op andere manieren zijn verblijfsrecht in regel dient te stellen :

“Gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag impliceert immers niet automatisch de noodzaak van fysieke nabijheid, temeer daar de andere ouder – de referentiepersoon – in staat wordt geacht in te staan

voor de dagelijkse zorg van het kind gedurende de periode waarin betrokkene haar verblijfsstatus in het buitenland tracht te regulariseren”.

“Indien de verblijfsmachtiging worden beëindigd, dient verzoeker zijn verblijf opnieuw in overeenstemming te brengen met de wettelijke voorschriften, hetzij door een reguliere aanvraag vanuit het buitenland, hetzij – indien toepasselijk – een procedure te volgen binnen België volgens de vastgelegde regels”.

Dat verweerder klaarblijkelijk dan ook bereid is om aan verzoeker in de toekomst opnieuw een verblijfsrecht toe te kennen, zodat de vraag zich opdringt waarom het huidige verblijfsrecht van verzoeker dient beëindigd te worden, wanneer aan verzoeker opnieuw een verblijfsrecht zal worden toegekend.

Verweerder motiveert dan ook geenszins voldoende waarom verzoeker absoluut zijn huidige verblijfsrecht dient te verliezen (en hij hierdoor mogelijks voor een onbepaalde periode naar het land van herkomst dient te gaan – waarbij hij gescheiden wordt van zijn minderjarige kinderen), indien verweerder overweegt hem een nieuw verblijfsrecht toe te kennen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is, temeer daar deze zeer ingrijpende gevolgen heeft voor verzoeker en zijn minderjarige kinderen met verblijfsrecht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 13, §4 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.

Voorts zou volgens de bestreden beslissing het feit dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd en werkt, geen reden zijn om zijn verblijfsrecht te behouden.

Nederlands leren zou immers van elke vreemdeling die zich wenst te integreren, mogen worden verwacht en het feit dat verzoeker werkt, zou positief zijn, doch niet voldoende om een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht in de weg te staan.

Dat verzoeker inmiddels goed Nederlands spreekt en in België over een job beschikt, is evenwel zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie en samenleving.

Bovendien dienen deze elementen beoordeeld te worden in combinatie met het feit dat verzoeker minderjarige kinderen in België heeft.

Dat ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, blanco strafregister, tewerkstelling, enz. door verweerder dan ook geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld werden.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

2.4.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

*" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Verweerder heeft een marginale toetsing doorgevoerd, doch heeft onvoldoende rekening gehouden met het legaal verblijf van zijn twee minderjarige schoolgaande kinderen in België en het feit dat wekelijks een omgangsregeling met zijn kinderen aan verzoeker werd toegekend.

Verzoeker vormt in België met zijn kinderen dan ook een hecht gezin en betaalt onderhoudsbijdragen voor hen. De in het vonnis vastgelegde secundair verblijf en betaling van de onderhoudsbijdragen vinden plaats. Verzoeker heeft bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat hij de onderhoudsbijdragen voor de kinderen aan de moeder betaalt.

Verzoeker is in België tewerkgesteld (verzoeker heeft hiervan ook voldoende bewijzen neergelegd) en voorziet dus mede in het onderhoud van zijn minderjarige kinderen.

De argumentatie dat verzoeker zonder problemen in het buitenland kan verblijven en via moderne communicatiemiddelen met zijn kinderen contact kan onderhouden, kan geenszins aanvaard worden, gelet o.m. op de jonge leeftijd van zijn kinderen, die nog niet of heel moeilijk gebruik kunnen maken van moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat een verwijzing naar het behoud van contact met jonge kinderen via moderne communicatiemiddelen, een stereotiepe belangenafwegingen is die geen rekening houdt met de concrete zaak.

De Raad aanvaardt de motivering niet dat de vader vanuit het buitenland een gezinsleven kan onderhouden met jonge kinderen via diverse moderne communicatiemiddelen. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om een gezinsleven tussen ouder en kind te onderhouden. Kleine kinderen hebben immers nood aan meer contact dan enkel via online communicatie (RvV, 7 oktober 2021, nr. 261.780 en RvV, 29 mei 2020, nr. 236.222).

Verweerder doet bovendien uitschijnen alsof een vader enkel aanwezig is in een gezin om financiële redenen, niet zou bijdragen in de opvoeding, de jonge kinderen geen affectie zou verlenen, niet noodzakelijk zou zijn voor het welzijn van de kinderen, enz.

Alsof het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (waarbij door de overheid alles in het werk dient te worden gesteld opdat een kind niet gescheiden wordt van zijn beide ouders, cf. art. 9) niet van tel is en een vaderfiguur, niet belangrijk is en een vader zijn rol gemakkelijk vanuit het buitenland kan opnemen.

Verweerder weigert dus rekening te houden met het belang van verzoekers minderjarig kinderen, die nochtans steeds centraal dienen te staan.

Tenslotte werd door verweerder ook geen enkele rekening gehouden met het feit dat sedert de invasie in Oekraïne er strikte maatregelen gelden voor de aflevering van visa aan Russen, zodat het geenszins zeker is dat verzoeker in de toekomst zijn kinderen in België kan komen bezoeken.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onvoldoende en stereotype wijze gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.5

Dat voorts door verweerder geen rekening wordt gehouden met het feit dat de aanwezigheid van verzoeker in België en de regelmatige contacten alhier met zijn kinderen van groot belang zijn voor het welzijn van zijn heel jonge kinderen.

De eenvoudige verwijzing naar het feit dat verzoeker niet meer samenwoont met de moeder van zijn twee jonge kinderen en de moeder verder alleen kan instaan voor de opvang en opvoeding van de kinderen, is vooreerst geenszins onderzocht door verweerder en doet bovendien geen afbreuk aan de verplichte belangenafweging welke onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Dat de aanwezigheid van verzoeker dan een absolute noodzaak is in zijn gezin (om emotionele, psychologische en ook financiële redenen).

Verzoeker heeft bewezen neergelegd dat hij betrokken is met de opvoeding en de school van de kinderen.

Verzoeker staat mede in voor het gezinsinkomen en heeft dienaangaande ook bewijsstukken neergelegd. Hij dient onderhoudsbijdragen voor de beide kinderen te betalen om in hun onderhoud en opvoeding te voorzien. Verzoeker is in België tewerkgesteld en kan dan ook aan zijn onderhoudsplicht voldoen.

Bij een terugkeer naar de Russische Federatie staat niet vast dat hij er terug werk zal hebben.

Geenszins werd afdoende gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn tewerkstelling, zijn betrokkenheid bij de opvoeding van de kinderen, het door de rechtbank vastgelegde secundair verblijf van de kinderen bij hem, geen rekening kan worden gehouden bij de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijf in België.

2.6.

Verzoeker verwijst tenslotte naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de

grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending inhoudt van het Kinderrechtenverdrag en het Handvest van de Europese Unie."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Wanneer verzoekende partij verwijst naar de motiveringsplicht in het algemeen werpt zij blijkens haar inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing in realiteit de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 De in de huidige procedure bestreden beslissing geeft, na de eerdere vernietiging van de voorafgaande beslissing, opnieuw aan dat verzoekende partij een verblijfsrecht toegekend werd op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet wat door verzoekende partij ook nergens ontkend wordt. Zij verkreeg immers destijds een verblijfsrecht op basis van haar relatie met haar in België verblijvende echtgenote.

Wanneer niet langer voldaan wordt aan de voorwaarden zoals voorzien in deze bepaling, laat onder meer artikel 13, §4, eerste lid, 3° van dezelfde Vreemdelingenwet toe om het verblijfsrecht in te trekken.

Deze bepaling stelt in dit kader uitdrukkelijk dat:

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

(...)

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote intussen geen gezinsleven meer hebben en dit reeds sedert een geruime tijd. Enerzijds ligt er de melding voor van de echtgenote van verzoekende partij die verklaart dat haar echtgenoot niet meer bij haar verblijft sedert 10 januari 2024 en anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat er minstens op 27 februari 2024 een verzoekschrift werd neergelegd bij de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent waarin de echtscheiding beoogd wordt en de toekenning van voorlopige maatregelen tussen de partijen gevorderd wordt.

In ieder geval blijkt ook uit het Rijksregister dat er sedert 14 maart 2024 geen sprake meer is van enige samenwoning vermits verzoekende partij op dat moment ingeschreven werd op een afzonderlijk adres. Ook op het afschrift van het zittingsblad van de inleidende zitting van 24 april 2024 voor de Familierechtbank te Gent blijkt dat beide partijen inderdaad akkoord zijn gegaan met de echtscheiding. Het bestaan van een gezinsleven tussen de beide partners is bijgevolg dan ook tot een einde gekomen. Dit element wordt door verzoekende partij ook niet tegengesproken en principieel kan verwerende partij op basis van voormelde bepaling inderdaad overgaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

3.7 Wanneer verwerende partij echter het voornemen heeft om op deze basis het verblijfsrecht in te trekken, dient zij daarbij rekening te houden met een aantal elementen en dan meer precies met de duidelijke bewoordingen van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij gaat overigens zelf in haar bestreden beslissing en in het schrijven voor meer informatie aan verzoekende partij vermelden dat:

“Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”,

Verzoekende partij werd per schrijven van 16 mei 2024 verzocht om alle mogelijke gegevens over te maken aan verwerende partij die mogelijks nuttig zouden kunnen zijn in de beoordeling van een eventuele intrekking van het verblijfsrecht.

Verzoekende partij heeft hier inderdaad op gereageerd en bezorgde een reeks stukken aan verwerende partij. Deze stukken hebben onder meer betrekking op haar talenkennis, integratie en arbeidsverleden.

In dezelfde zin bracht verzoekende partij destijds ook stukken voor waaruit blijkt dat er een echtscheidingsprocedure lopende is tussen haarzelf en haar echtgenote. In deze procedure wordt er onder meer gesproken over de twee minderjarige kinderen waar de partijen de ouders van zijn.

3.8 Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat er in de echtscheidingsprocedure sprake is van discussie over het ouderlijk gezag en de omgangsregeling voor deze beide minderjarige kinderen.

De procedure tot echtscheiding werd ingeleid op de zitting van 24 april 2024 en daarbij werd tot een voorlopige regeling gekomen voor beide minderjarigen. De echtgenote van verzoekende partij vorderde het exclusief ouderlijk gezag over de kinderen, doch de Familierechtbank heeft deze vordering niet toegekend. Er werd vervolgens in een voorlopige regeling voorzien voor de kinderen:

“een voorlopig wederzijds reisverbod met de kinderen zonder voorafgaand schriftelijk overleg;

-dat de vader een contact kan hebben met G. (...): op woensdag kan vader G. (...) elke week van school afhalen en hem brengen naar de turnles brengt, zij kunnen dan samen iets eten in de kantine van de sporthal; waar hij de turnles van G. (...) kan bijwonen en na afloop G. (...) kan terugbrengen naar de moeder;

-voor het overige zal er op zondag van de onpare weken een contact zijn tussen vader en de twee kinderen, dit voor het eerst op 28 april 2024, vader zal met de kinderen naar het Citadelpark gaan. De maternale oma brengt de kinderen naar de ingang van het S.M.A.K., als oma niet kan, brengt de moeder, maar zij gaat dan onmiddellijk weg, dit om 14.30 uur (als het regent kan de vader het S.M.A.K. binnen gaan samen met oma) tot 18 uur. Als het slecht weer is, kunnen partijen onderling ook een binnenspeeltuin afspreken. Oma neemt de kinderen na afloop terug mee naar huis, als oma niet kan, dan komt moeder de kinderen afhalen aan de hoofdingang van het SMAK.

Partijen gaan akkoord met het hoofverblijf van de kinderen bij de moeder, elk de helft van de buitengewone kosten conform het KB, de voorlopige toekenning van de kinderbijslag aan de moeder, fiscaal voordeel aan de moeder, (...)

De partijen gaan akkoord dat er een maatschappelijk onderzoek wordt bevolen.

De rechtbank stelt vast dat het dossier werd medegedeeld aan het openbaar ministerie voor advies.

Het openbaar ministerie verleent geen advies.

De rechtbank beveelt ambtshalve het maatschappelijk onderzoek.”

Daarbij dient er echter vastgesteld te worden dat het afschrift van de inleidende zitting voor de Familierechtbank ook aangeeft dat de zaak voor evaluatie van de omgangsregeling en de vakantieregeling in voortzetting geplaatst wordt naar de zitting 25 juni 2024.

Ter gelegenheid van deze zitting wordt er een vakantieregeling opgesteld waarbij verzoekende partij meer kans krijgt om met haar kinderen door te brengen. Er wordt immers afgesproken met partijen dat beide kinderen tijdens de zomervakantie van 2024 twee keer per week contact zouden hebben met verzoekende partij en dit in een publieke ruimte.

Het maatschappelijk verslag wordt uiteindelijk op 21 augustus 2024 ter griffie van de Familierechtbank te Gent neergelegd.

Op de volgende zitting van 22 augustus 2024 komen partijen vervolgens nog overeen dat er een secundair verblijf zal zijn van donderdag na school tot 19u en op zaterdag van 8u30 tot 17u30 waarbij deze contacten zoveel mogelijk plaatsvinden in een publieke ruimte.

Op 1 oktober 2024 komt de zaak opnieuw voor bij de Familierechtbank te Gent en deze laatste zitting leidt uiteindelijk tot een tussenvonnis zoals in kort geding. Dit tussenvonnis van 30 oktober 2024 geeft aan dat het ouderlijk gezag door beide ouders gezamenlijk uitgeoefend zal worden en dat er voor de Familierechtbank geen reden is om van dit principe af te wijken.

Het maatschappelijk verslag geeft aan dat de contacten tussen verzoekende partij en de kinderen positief verlopen en dat zij intussen een impulscontroletherapie volgt in Oudenaarde. Verzoekende partij blijkt betrokken te willen worden in de opvoeding van de kinderen en heeft spijt van de beweerde eenmalige feiten in Rusland.

Het Openbaar Ministerie adviseert op deze zitting ook dat het contact met verzoekende partij verder stapsgewijs moet opgebouwd worden.

Het tussenvonnis van 30 oktober 2024 bepaalt dat volgende regeling nageleefd dient te worden:

“Bepaalt dat de partijen verder het ouderlijk gezag zullen uitoefenen over de beide kinderen.

Zegt voor recht dat bij gebrek aan andersluidend akkoord tussen de partijen, G. (...) en K. (...) bij de vader zullen verblijven:

- *Op donderdag na school om 15u40 tot 19uur (waarbij de moeder K. (...) brengt naar de school van G. (...) end e vader beide kinderen aldaar ophaalt) en op zaterdag van 8u30 tot 17u30, waarbij de vader instaat voor het ophalen en brengen van de kinderen.*
- *Vanaf 1 januari 2025 in de onpare weken van vrijdag na school/crèche tot zaterdagavond om 17u30, waarbij de vader instaat voor het ophalen en brengen van de kinderen. In de pare weken blijven de contacten zoals onder het eerste gedachtestreepje verder gelden.*
(...)”

Opnieuw wordt de zaak in voortzetting gesteld naar de zitting van 13 mei 2025 voor verdere evaluatie. Uit het geheel van de gegevens blijkt dat er in vergelijking met de vorderingen op de inleidende zitting sprake is van een omgangsregeling die aanzienlijk aangepast werd.

Verzoekende partij had dit laatste tussenvonnis ook overgemaakt aan verwerende partij en dit voor het nemen van de bestreden beslissing zodat er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verwerende partij op de hoogte kon zijn van de hierboven geschetste situatie. In de voorafgaande en vernietigde beslissing vanwege verwerende partij bleek echter bijster weinig rekening gehouden te zijn met deze gegevens.

3.9 In de nieuwe beslissing die verwerende partij sedertdien genomen heeft, wordt daarentegen wel degelijk nader ingegaan op dit aspect en dan meer bepaald dit laatste tussenvonnis.

Uit dezelfde beslissing blijkt ook dat verzoekende partij heeft nagelaten nog verdere gegevens voor te brengen in verband met haar persoonlijke situatie en na 10 december 2024 geen bijkomende documenten meer heeft neergelegd. De Raad neemt er akte van dat verzoekende partij klaarblijkelijk geen bijkomende gegevens meer heeft voorgebracht in verband met de eventuele evolutie van het omgangsrecht zoals dit in het vooruitzicht werd gesteld op de zitting van 13 mei 2025. De Raad kan zich logischerwijze enkel baseren op de elementen waarvan zij kennis heeft middels het neergelegde administratief dossier.

Allereerst wordt er nergens door verwerende partij betwist dat verzoekende partij inderdaad ouder is van twee op heden minderjarige kinderen in België. Verwerende partij stelt dat er, blijkens het laatste tussenvonnis, inderdaad sprake is van een gedeeld ouderlijk gezag. De kinderen van partijen verblijven echter voor het overgrote deel van de tijd bij de moeder en het gedeeld ouderlijk gezag betekent inderdaad dat er voor belangrijke beslissingen over de kinderen inspraak voorzien is voor de beide ouders. Dit geeft echter niet aan dat het verblijf van de kinderen hierdoor beïnvloed wordt en evenzeer kan een dergelijk gedeeld ouderlijk gezag ook vanuit het buitenland waargenomen worden. Een gedeeld ouderlijk gezag heeft geen gelijk verdeeld verblijfsrecht tot gevolg. Dat dit verzoekende partij desgevallend voor een aantal logistieke uitdagingen stelt, ontkent de Raad niet. Dit element op zich verhindert verwerende partij echter niet tot het besluit te komen dat intussen voorligt. De zorg en het verblijf van de kinderen komen voor het overgrote deel van de tijd toe aan de moeder van de kinderen en daar verandert de bestreden beslissing eigenlijk weinig aan.

Uit de stukken blijkt nergens een bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij enerzijds en de kinderen anderzijds. Verwerende partij ontkent ook niet dat er inderdaad sprake is van een gezinsleven dat in België uitgeoefend wordt. De moeder van de kinderen is inderdaad de primaire zorgdrager en de bestreden beslissing heeft op dit aspect geen invloed. De Raad wijst er daarbij ook reeds op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en er bijgevolg geen automatische breuk ontstaat in het gezinsleven tussen de betrokken partijen. De kinderen zijn ook geen deel bij de bestreden beslissing en kunnen dan ook onverminderd in België verblijven.

De aanwezigheid van verzoekende partij is niet dermate essentieel dat het vaderschap niet op een andere wijze uitgevoerd kan worden. Er kan op diverse manieren contact gehouden worden met de kinderen. Ook al veronderstelt dit medewerking van de moeder van de kinderen, belet er niets dat de kinderen verzoekende partij ook eventueel in het buitenland bezoeken en intussen verder contact onderhouden. Gelet op het voorgaande betoog is dit element echter op heden nog voorbarig en dit zeker gelet op het ontbreken van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekende partij. De Raad herinnert eraan dat er wel degelijk een zorgfiguur, en dan nog wel de primaire zorgfiguur van de kinderen, in België bij hen aanwezig blijft. De zorg van de kinderen blijft gegarandeerd en het hoger belang van de kinderen kan er niet toe leiden dat aan één ouder zonder meer een verblijfsrecht toegekend dient te worden wanneer er nog volwaardige alternatieven beschikbaar zijn.

Verzoekende partij toont aan dat zij bijdraagt aan de kosten van de opvoeding en het onderhoud van de kinderen. Ook dit element volstaat echter niet om te besluiten tot een verplichting van verwerende partij om het verblijfsrecht van verzoekende partij verder toe te laten wanneer zij inderdaad niet meer aan de voorwaarden voldoet op grond waarvan zij destijds dit verblijfsrecht kon genieten. Zelfs vanuit het buitenland kan zij desgevallend bijdragen voor de kosten van opvoeding en onderhoud van haar kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat er rekening gehouden werd met de meest recente gegevens inzake de band tussen verzoekende partij en de in België aanwezig zijnde kinderen. Uit deze beoordeling kan niet blijken dat dit besluit onzorgvuldig, onredelijk of met miskennis van de ter zake geldende wettelijke bepalingen genomen werd.

3.10 Dit geldt des te meer daar verwerende partij reeds opmerkt dat niets verzoekende partij tegenhoudt desgevallend op een andere basis te verzoeken om een verblijfsrecht. De redenering als zou verwerende partij het verblijfsrecht van verzoekende partij dan maar moeten verlengen vermits zij mogelijks op een andere basis een verblijfsrecht kan bekomen en dit *per saldo* op hetzelfde neerkomt, kan echter niet gevolgd worden vermits een verblijfsrecht immers slechts verleend wordt op basis van de door de Vreemdelingenwet voorziene criteria.

3.11 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing haar gezinsleven aantast en wijst op de bescherming die zij meent te hebben op basis van artikel 8 van het EVRM.

In dit kader wijst de Raad er opnieuw op dat de bestreden beslissing niet voorzien is van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing op zich niet verantwoordelijk kan zijn voor een dergelijke schending.

Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en dat de beëindiging van haar verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 13, §4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de beheersing van de migratie. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving onder meer bij het handhaven van de openbare orde en/of de immigratiecontrole anderzijds.

De bestreden beslissing gaat nader in op dit aspect en stelt inderdaad, het weze herhaald, dat verzoekende partij haar vaderrol, waarschijnlijk tijdelijk, ook op een andere wijze kan uitoefenen. Er wordt geen informatie aangereikt waaruit zou moeten blijken dat haar band met en de hechtheid van haar relatie met de kinderen dermate is dat dit zou moeten leiden tot een verlenging van haar recht op verblijf dat zij initieel op geheel andere gronden kon bekomen. Noch de beperkte omgangsregeling, noch de financiële bijstand volstaan om de bestreden beslissing te verhinderen. Dat verzoekende partij haar kinderen in België niet meer zou kunnen bezoeken door de moeilijkheden om een visum te bekomen staat op heden niet vast en betreft dan ook een louter hypothetisch gegeven waarvan verzoekende partij ook niet aantoonde dat dit inderdaad het geval zou zijn.

3.12 Verzoekende partij wijst er verder nog op dat zij werkt en Nederlands spreekt. Hierdoor kan zij bijdragen aan de kosten van de opvoeding van haar kinderen en draagt zij bij aan de Belgische samenleving. Bij een terugkeer naar Rusland zou niet gegarandeerd zijn dat zij terug werk kan vinden. Verzoekende partij zou hierdoor getuigen van een positieve instelling.

Alhoewel verwerende partij het geheel van deze elementen aanhaalt als zijnde positief, geeft zij tegelijk te kennen dat deze elementen dan weer onvoldoende zijn om te besluiten tot een noodzakelijke verlenging van het verblijfsrecht van verzoekende partij. Desgevallend kan ook dit aspect haar toelaten om tot een verblijfsrecht te komen. Daarenboven blijkt hieruit geen bijzondere band met België of een dermate integratie dat zij een beslissing als deze die op heden beoordeeld dient te worden niet zou toelaten. De bestreden beslissing gaat uitdrukkelijk nader in op deze elementen. Van éénieder die in België verblijft, mag verwacht worden dat hij of zij de nationale wetten naleeft. Het feit dat zij een blanco strafregister heeft, kan dan ook bezwaarlijk als een buitengewone prestatie of bevestiging van integratie aanzien worden.

Voor wat de culturele of sociale banden met haar land van herkomst betreft, heeft verzoekende partij eigenlijk zo goed als niets voorgebracht. Verzoekende partij heeft het overgrote deel van haar leven in haar land van herkomst doorgebracht en er kan dan ook niet ingezien worden hoe er in die optiek sprake zou zijn van een dermate breuk aan vertrouwde banden met haar land van herkomst dat dit haar ervan zou tegenhouden zich opnieuw ter plekke te vestigen zo hiertoe noodzaak zou zijn.

3.13 Verzoekende partij voegt onder meer nog enkele foto's toe van haarzelf en haar kinderen. Los van het feit dat dit stuk eigenlijk geen informatieve meerwaarde biedt vermits er niet betwist wordt dat er inderdaad een band is tussen verzoekende partij en haar kinderen en bijgevolg al zeker niet noopt tot een andere beoordeling in deze, kan verwerende partij op geen enkel moment op de hoogte zijn van de inhoud van dit stuk alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt. Dit geldt eveneens voor de overige stukken waarvan verwerende partij geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.14 De artikelen 3 (dat verzoekende partij in haar verzoekschrift ook aanhaalt) en 9 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

3.15 Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.

Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de

familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er eveneens op dat de kinderen waarvan sprake geen deel uitmaken van de bestreden beslissingen en dat verzoekende partij dan ook geen persoonlijk belang heeft bij het opwerpen van dit argument.

3.16 Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

De Raad werpt op dat er nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing de belangen van de minderjarige kinderen dermate zou schenden dat hun hoger belang aangetast zou zijn. Er wordt immers nagegaan hoe de zorgen voor de kinderen verdeeld zijn over de beide ouders, wie de primaire zorgfiguur is die voornamelijk voor de kinderen zorgt. De bestreden beslissing zal er zich van vergewissen dat de zorg voor de kinderen behouden blijft. Bovenal ook stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij mogelijks slechts voor een beperkte periode haar vaderrol anders gestalte te geven om later mogelijks op een andere basis tot een verblijf toegelaten te worden wat bezwaarlijk gezien kan worden als zijnde tegen de belangen van de kinderen.

3.17 Een schending van de opgeworpen en bepalingen kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE